

„Ако Ме любите, опазете Моите заповеди.“

В тази статия ще разгледаме главно глави 14 и 15 от Евангелието на Йоан. Намираме се в края на делото на Исус. Юда е предал Господа и води враговете Му, за да Го арестуват и в крайна сметка да Го разпнат. В тези последни часове Исус дава последните Си наставления на учениците Си. Това са изключително важни наставления и трябва да им обърнем цялото си внимание.

Нека започнем с Йоан 14:15. Там Господ казва:

Йоан 14:15

„Ако Ме любите, опазете Моите заповеди.“

Много хора се разстройват, когато чуят за заповеди. Това се дължи на изкривено виждане за Божията благодат, според което благодатта и заповедите са противоположности. Така, според това виждане, тъй като спасението е по благодат, не е необходимо да спазваме никакви заповеди или, в най-добрия случай, такива заповеди може да са добри, но спазването им не е абсолютно необходимо. Според това виждане необходимото е да „вярваме“. Ако „вярваме“, но не се опитваме да спазваме заповедите на Господа, няма сериозен проблем. Така, според тази гледна точка, вярата изглежда е състояние на ума, нещо, в което вярвам, но няма абсолютна необходимост да действам в съответствие с това, в което вярвам. Би било хубаво, ако действах в съответствие с това, но такова действие не се счита за задължително. И тук идва Господ, за да разруши всички тези умствени конструкции. „Обичаш ли Ме?“ „Ако е така, тогава спазвай заповедите Ми“, каза Той, без да оставя място за погрешно тълкуване.

Това, което току-що прочетохме, е в съзвучие с Неговите учения, които се срещат във всички Евангелия и които ясно показват дълбокото значение на спазването на заповедите на Господа. Например, в Лука 6:46-49 четем:

Лука 6:46-49

„И защо Ме зовете: Господи, Господи! а не вършите, каквото казвам?“ Всеки, който дохожда при Мене и слуша думите Ми и ги изпълнява, ще ви кажа кому прилича. Той прилича на човек, който гради къща и който изкопа дълбоко и тури основите върху камък; и когато стана наводнение, реката напря на тая къща и не можа да я разклати, защото бе основана върху камък. А този, който слуша и не изпълнява, прилича на човек, който съгради къща на земята без основи; и когато реката напря на тая къща, тя веднага рухна, и срутването ѝ биде голямо.”

И Матей 7:21

„Не всеки, който Ми казва: Господи, Господи! ще влезе в царството небесно, а оня, който изпълнява волята на Моя Отец Небесен.”

Както Исус ясно посочва, не е достатъчно да Го наричаме „Господи, Господи”. Трябва също да правим това, което Той казва, волята на Неговия Отец, Неговите заповеди. Да Го наричаме Господи, но да отказваме да изпълняваме Неговите заповеди, няма да ни доведе до Царството небесно. Току-що прочетохме това! Така че да се опитваме да изпълняваме Божията воля не е по избор. Това не е нещо, което правим, ако ни се иска, а ако не ни се иска, няма значение. Напротив, то е задължително и абсолютно решаващо, защото без него няма да влезем в Царството небесно. Това прави изпълнението на Божията воля белег на истинския ученик. Ученикът, който взема кръста си и Го следва. Този, който е избрал тясната врата, а не широкия път, който води към погибелта.

Матей 7:13-14

„**Влезте през тесните врата;** защото широки са вратата и просторен е пътът, който води към погибел, и мнозина са, които минават през тях; **защото тесни са вратата и стеснен е пътът, който води в живота, и малцина ги намират.**”

И Матей 16:24-25

„Тогава Исус рече на учениците Си: **ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, да вземе кръста си и Ме последва;** защото, който иска да спаси душата си, ще я погуби; а който изгуби душата си заради Мене, ще я намери;”

Искаме ли да вървим след Него? Тогава нека се отречем от себе си, нека вземем кръста си и нека Го последваме. Нека минем през тясната врата и нека вървим по трудния път, единствения път, който води към живота. Широкият път, пътът, по който върви мнозинството, ЛЕСНИЯТ път, който не изисква кръст, където всичко е лесно и където можем да живеем като света без покаяние, води към погибел. Само трудният път води към живота.

Но нека се върнем към Евангелието на Йоан и към това, което Господ каза на Своите ученици в онази последна нощ:

Йоан 14:21

„**Който има заповедите Ми и ги пази, той е, който Ме люби; а който Ме люби, възлюбен ще бъде от Отца Ми; и Аз ще го възлюбя и ще му се явя Сам.**”

Ние обичаме Исус, когато пазим Неговите заповеди. „Който има заповедите Ми и ги пази, той е, който Ме люби”, каза Той. Така че тези две неща – да обичаме Исус и да пазим заповедите Му – са неразривно свързани. Ние Го обичаме, ако пазим заповедите Му. И пазим заповедите Му, защото Го обичаме. В противен случай не Го обичаме истински. Всъщност Той каза това в стихове 23 и 24:

Йоан 14:23-24

„Иисус му отговори и рече: ако някой Ме люби, ще спази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби, и ще дойдем при него и жилище у него ще направим. **Който Ме не люби, не спазва словата Ми;** а словото, що слушате, не е Мое, а на Отца Ми, Който Ме е пратил.”

Няма значение какво казваме, а какво правим. Да казваме, че обичаме Господа, но да не правим това, което Той казва, не е знак за искрена „любов“, а само „любов“ на думи. Истинското усилие да спазваме заповедите Му, дори и с неуспехи, е това, което наистина показва дали Го обичаме или не. И какво е обещанието за нас, скъпи братя и сестри, ако се опитваме да спазваме думите Му? Иисус ще ни обича и ще ни се яви! И Неговият Отец ще ни обича! Той и Отецът ще дойдат при нас и ще направят своя дом в нас! Не искаме ли това? Не искаме ли да станем дом на Отца и Сина? Не искаме ли Иисус да ни се яви? Аз много бих искал това! И вярвам, че и вие бихте искали! Но трябва да направим нещо за това. **Трябва да спазваме заповедите Му.** Трябва да вземем кръста си и да Го следваме. Не трябва да ходим според плътта, не трябва да ходим по широкия път на света, а през тесната врата.

Много християни търсят „тайната“ на истинското общение с Господа. Много проповедници също представят истинското общение с Господа като нещо, за което има тайна, че те предполагаемо знаят ключа към него и че трябва да следваме тяхната рецепта, за да го намерим. Но, братя мои, няма никаква тайна! Всичко е ясно. Иисус го е казал абсолютно ясно:

Йоан 14:21

„Който има заповедите Ми и ги пази, той е, който Ме люби; а който Ме люби, възлюбен ще бъде от Отца Ми; и Аз ще го възлюбя и ще му се явя Сам.”

Ключът е да пазим заповедите на Господа, Неговото Слово. Който ги пази, той наистина обича Господа и ще бъде обичан от Отца и Сина. Отецът и Синът ще направят своя дом в него, и Божият Син ще му се яви. Толкова е просто и толкова е вярно.

„Аз съм лозата, вие пръчките“

След като Исус изясни това, Той продължи с притчата за лозата:

Йоан 15:1-9

„Аз съм истинската лоза и Моят Отец е лозарят. Всяка пръчка у Мене, която не дава плод, Той отрязва; и всяка, която дава плод, чисти я, за да дава повече плод. Вие сте вече чисти чрез словото, що съм ви проповядвал. **Пребъдете в Мене, и Аз във вас.** Както пръчката сама от себе си не може да дава плод, ако не бъде на лозата, тъй и вие, ако не бъдете в Мене. **Аз съм лозата, вие пръчките; който пребъдва в Мене, и Аз в него, той дава много плод; защото без Мене не можете да вършите нищо. Ако някой не пребъде в Мене, бива изхвърлен навън, както пръчката, и изсъхва; и събират пръчките, та ги хвърлят в огън, и те изгарят.** Ако пребъдете в Мене, и словата Ми пребъдват във вас, то каквото и да пожелаете, искайте, и ще ви бъде. С това ще се прослави Моят Отец, ако вие принасяте много плод, и тогава ще бъдете Мои ученици. Както Отец възлюби Мене, и Аз възлюбих вас: пребъдете в Моята любов.”

Господ продължава в този прекрасен пасаж това, което е казал по-рано. Той е лозата, ние сме клоните на лозата, а Отецът е лозарят. Като клони, ние трябва да пребъдем в лозата. „Пребъдете в Мене, и Аз във вас”, каза Той. Ако пребъдем в Него, ще дадем много плод. Ако не пребъдем в Него и останем безплодни, тогава ще изсъхнем и, както каза Господ, ще имаме същия край като сухите клонки: те се

събират и се хвърлят в огъня. Така отново виждаме, че пребъдването в лозата, истинската любов към Исус и следването Му чрез спазването на заповедите Му изобщо не е по избор, нито е нещо, което е гарантирано за всички вярващи. Напротив, това е ежедневно решение, точно както решението да правим или да не правим това, което Господ ни заповядва, е ежедневно.

В този момент ми идва на ум притчата за сеяча: в нея семето на Божието слово поникна в три от четирите вида сърца, върху които падна. Обаче то даде плод само в един вид сърце. В другите две то остана безплодно. Ето тези три категории:

Лука 8:13-15

„а това, що падна на камък, са ония, които, кога чуят словото, с радост го приемат, ала нямат корен и временно вярват, а във време на изкушение отстъпват; а това, що падна между тръните, са ония, които чуят словото, но в живота си се задавят от грижи, богатство и светски наслади и не принасят плод; а това, що падна на добра земя, са ония, които, като чуят словото, пазят го в добро и чисто сърце и принасят плод с търпение. Като каза това, извика: който има уши да слуша, нека слуша!”

Първите две категории чуха словото, повярваха в него, но не го запазиха. Първата от тези две категории „вярва за известно време и в момент на изкушение се отклонява”. Втората „когато чуят, излизат и се задушават от грижи, богатство и удоволствия на живота и не дават плод”. Само третата категория даде плод. Другите две, за съжаление, не дадоха. Вероятно са започнали с радост и ентузиазъм. Но в крайна сметка други неща или преследвания са ги накарали да променят мнението си. Да, някога са вярвали. Словото казва изрично за първата от тези две категории, че вярват за малко. Били са верни, но само за малко. Не е достатъчно, братя мои, да бъдем верни само за малко. Искаме да бъдем верни ЗАВИНАГИ, до последния си дъх. Не е достатъчно и да бъдем безплодни „вярващи”,

които служат на себе си. Които наричат Исус Господ, Господ, но отказват да правят това, което Той казва. Вместо това искаме да бъдем плодоносни, да се уверим, че вършим волята на Отца и служим на Исус, като изпълняваме заповедите Му, ден след ден, до края.

Но нека продължим с Йоан 15:

Йоан 15:10-14

„Ако спазите Моите заповеди, ще пребъдете в любовта Ми, както и Аз спазих заповедите на Отца Си, и пребъдвам в любовта Му. Това ви казах, за да пребъде Моята радост във вас, и радостта ви да бъде пълна. **Тази е Моята заповед: да любите един другия, както Аз ви възлюбих.** Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели. **Вие сте Ми приятели, ако вършите всичко онова, що ви Аз заповядвам.**”

В този последен разговор с учениците Си, няколко часа или минути преди ареста Си, Господ многократно говори за жизненоважното значение на спазването на заповедите Му. Ние сме Негови приятели, ако вършим това, което Той ни заповядва. Ние сме в лозата, ако останем в Него, ако се грижим за сърцата си и ги пазим добри, така че семето на Словото да даде много плод, както Господ желае за нас. Всеки, който чуе думите „плод” и „заповед” и се чувства неудобно, защото предполага, че нямаме нищо за вършене, тъй като Господ е направил всичко за нас, трябва да помисли отново. Защото Господ не само не се чувства неудобно, когато говори по този начин, но и се уверява, че го повтаря отново и отново, за да бъде много ясно какво иска от нас и че това е задължително, а не нещо, което, ако го направим, ще бъде хубаво, но ако не го направим, няма голямо значение. Това е толкова важно, че всеки, който откаже да изпълнява заповедите Му, оставайки в лозата, ако не се покае, никога няма да Го познае, ще бъде отсечен от лозата и няма да влезе в Царството небесно. Това по никакъв начин не означава, че няма да

падаме или да съгрешаваме! Но означава, че се опитваме, въпреки нашите провали и падания, да пазим Божието Слово. Ние тичаме в състезанието на вярата и макар че може да падаме, дори ежедневно, ние ставаме и продължаваме, гледайки към Господ Исус:

Евреи 12:1-2

„... нека свалим от себе си всякакво бреме и греха, който ни лесно омотава, и нека с търпение изминем предстоящото нам поприще, имайки пред очи началника и завършителя на вярата — Исуса, Който, заради предстоящата Нему радост, претърпя кръст, като презря срама, и седна отдясно на престола Божий.”

Любовта: главната заповед

Сега, като говорим за заповедите на Господа, има една, която обхваща всички тях, а именно заповедта да се обичаме един друг. Както четем в стих 12:

Йоан 15:12

„Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели.”

И за да не се заблуждаваме, тук не става дума за евтина любов, любов само на думи. По-скоро става дума за любов в дела. Както Йоан казва в първото си писмо:

1 Йоан 3:18

„Деца мои, нека любим не с думи или с език, а с дела и истина!”

И какво означава това, той изяснява няколко стиха по-рано:

1 Йоан 3:14-18

„Ние знаем, че преминахме от смърт в живот, защото обичаме братята; **който не обича брата си, пребъдва в смърт.** Всякой, който мрази брата си, е човекоубиец; и знаете, че никой човекоубиец няма вечен живот, който да пребъдва в него. **Любовта познахме по това, че Той положи за нас душата Си: и ние сме длъжни да полагаме душите си за братята.** А който има световните блага, пък като види брата си в немотия, затвори от него сърцето си, — как пребъдва в такъв Божията любов? Чеда мои, нека любим не с думи или с език, а с дела и истина!”

Отново виждаме думата „пребъдваме”. Ако вие или аз не обичаме нашия брат или сестра, тогава ние пребъдваме не в лозата, а в смъртта! Ако вие и аз мразим нашия брат, тогава ние сме убийци! И ако не се покаем, нека не се заблуждаваме: ще наследим това, в което пребъдваме, а именно смъртта. Освен това, казваме, че обичаме Господа, но братът до нас е в нужда, а ние избираме да си затворим очите? Нека не се заблуждаваме: Божията любов не пребъдва в нас и ние не пребъдваме в Него, в лозата! Истинността на нашата вяра се доказва с нашите действия. Да следваме Господа не означава да казваме правилните неща — да обичаме само с думи — но и да правим правилните неща, да обичаме с действия и в истина. Много ясно доказателство за това ни дава Господ в Матей 25:34-46:

Матей 25:34-46

„Тогава Царят ще каже на ония, които са от дясната Му страна: дойдете вие, благословените на Отца Ми, наследете царството, приготвено вам от създание мира; **защото гладен бях, и Ми дадохте да ям; жаден бях, и Ме напоихте; странник бях, и Ме прибрахте; гол бях, и Ме облякохте; болен бях, и Ме посетихте; в тъмница бях, и Ме споходихте.** Тогава праведниците ще Му отговорят и кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, и нахранихме, или жаден, и напоихме? Кога Те видяхме странник, и прибрахме, или гол, и облякохме? Кога Те видяхме болен, или в тъмница, и Те споходихме? **А Царят ще им отговори и каже: истина ви казвам:**

доколкото сте сторили това на едного от тия Мои най-малки братя, Мене сте го сторили. Тогава ще каже и на ония, които са от лява страна: идете от Мене, проклети, в огън вечен, приготвен за дявола и неговите ангели; **защото бях гладен, и не Ми дадохте да ям; бях жаден, и не Ме напоихте; бях странник, и не Ме прибрахте; бях гол, и не Ме облякохте; бях болен и в тъмница, и не Ме посетихте.** Тогава и те ще Му отговорят и кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, или жаден, или странник, или гол, или болен, или в тъмница, и не Ти послужихме? **Тогава ще им отговори и каже: истина ви казвам: доколкото не сте сторили това на едного от тия най-малките, и Мене не сте го сторили.** И тия ще отидат във вечна мъка, а праведниците — в живот вечен.”

И както каза Яков:

Яков 1:22-27

„Бъдете изпълнители на словото, а не само слушатели, мамещи сами себе си. Защото, който слуша словото и го не изпълнява, той прилича на човек, който гледа естественото си лице в огледало: погледне се, отмине, и веднага забравя, какъв е бил. Но който вникне в съвършения закон на свободата и пребъде в него, той, бидейки незабравлив слушател, а изпълнител на делото, ще бъде блажен в действията си. Ако някой от вас мисли, че е благочестив, но не обуздава езика си, а мами сърцето си, неговото благочестие е суетно. **Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това: да пригледваш сираци и вдовици в техните скърби и да се пазиш неосквернен от света.**”

Заключение

В заключение, скъпи братя и сестри: трябва да се стремим да спазваме заповедите на Господа всеки ден. Да се обичаме един друг – не с думи, а с дела – е основната заповед. И ако се обичаме един друг, ще си прощаваме, няма да

пожелаваме зли неща, няма да говорим лошо един за друг, няма да се завиждаме. Нека си припомним определението за любовта, дадено ни от апостол Павел в 1 Коринтяни 13:

1 Коринтяни 13:4-7

„Любовта е дълготърпелива, пълна с благод, любовта не завижда, любовта се не превъзнася, не се гордее, не безчинствува, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на неправда се не радва, а се радва на истина; всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява.”

Тогава ще бъдем истински ученици на нашия Господ. Тогава Христос ще дойде и ще ни се яви. Тогава Отецът и Синът ще дойдат и ще се заселят в нас. Тогава ще бъдем приятели на Исус. Тогава ще говорим, а Той ще ни слуша! И нека не мислим по никакъв начин, че Неговите заповеди са тежки. Не! Те са лесни, защото Той ни подкрепя в изпълнението им:

Матей 11:28-30

„Дойдете при Мене всички отрудени и обременени, и Аз ще ви успокоя; вземете Моето иго върху си и се поучете от Мене, понеже съм кротък и смирен по сърце, и ще намерите покой за душите си; **защото игото Ми е благо, и бремето Ми леко.**”

Затова нека се стремим да изпълняваме Неговата воля. Нека се стремим да пребъдваме в лозата и в присъствието на Господа, присъствие, което се дава само на онези, които пребъдват в Него. И нека правим това до края, ден след ден.